

זאת הברית

ביטאון האגודה הארץ ישראלית של היהודים המשיחיים

קיץ, תשנ"ט

גיליון 13, יולי 1999

דבר יושב הראש

אמורים להשתנות או לשנות את דרכי חשיבתנו, אך עלינו לקבל את אחינו כשוים כאשר קיימת בנו סובלנות אמיתית לקבל את האחר על דעותיו השונות.

ועד הפועל של האגודה עובר שינויים אשר ישפיעו על תפקוד האגודה והמשך התפתחותה. החל מחודש אוגוסט יהיה לאגודה מזכיר חדש – בועז פסטמן – אשר שירת את האגודה במשך שנים רבות. בועז הנו מסור ונאמן ובטוחני שהוא ימלא את משרתו בצורה נאמנה. אשר אינטרטר המזכיר לשעבר יתפקד כחבר בוועד ומשיך לשרת את האגודה באופנים שונים. ברצוני לציין את עבודתו של אשר והמאמצים הרבים שהשקיע על מנת למלא את תפקידו. בשם כל הוועד אנו מודים לו ומוקירים את תרומתו הרבה לאגודה ולגוף המשיח.

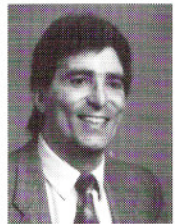
האגודה החלה שוב בפעילות על מנת לעודד יהודים משיחיים להצטרף לחברות באגודה. כרטיסי חברת ותקנון האגודה יישלחו לכל החברים. תשלום שנתי סמלי עבור חידוש חברות ייגבה מהחברים הוותיקים וממצטרפים חדשים. תשלום זה יעזור לאגודה להמשיך בפעילותה עבור הגוף.

כידוע לכולם, האגודה אינה רואה את עצמה כסמכות מעל לגוף המשיח המקומי, אלא רק ככלי שרת בידי הגוף על מנת לעזור לו להתפתח ולהיות קהילה אשר תקניא את עמנו למשיח.

לסיים, ברצוני לאחל לכם בשם כל הוועד: חזקו ואמצו ואגרו כוח שכן קרוב יום האדון.

בברכה ובאהבה,
אילן זמיר

ירחים רבים חלפו מאז הייתה בידי הזכות לכתוב עבור "זאת הברית". לאחר סיבוכים רפואיים ממושכים ובעיות רבות נלוות, אני מלא בתודה ובהערכה רבה לאלוהינו על חסדו הרב. ככל שהלכו והסתבכו הנסיבות סביבי כן גברו חסדו ואהבתו של אלוהינו. הוא לא עזבני לרגע ולאט לאט שיקם את בריאותי לחלוטין. ישנם דברים נוספים שזקוקים לטיפול המשקם, אך הבטחתו כבר ניתנה, שהוא ישקם את כל אשר נלקח וישיב שבות מלאה וברכה.

אילן זמיר
יו"ר האגודה

ברצוני גם להודות לכם מקרב לב על נאמנותכם בתפילות ובמעשי חסד רבים. אף כי נקראתי לחוות את המסע הזה לבד והיו רגעים של בדידות וכאב, תמיד ידעתי שסביבי קיים גוף מאוחד ואוהב אשר לא חוסך את תחנונותיו לפני בוראנו בעבורי, ויכולתי לחוש את תפילותיכם באופן קבוע.

כיום חיי חוזרים יותר ויותר למסלולם הרגיל, חלק מכך קשור לחזרתי לתפקיד יושב ראש ועד האגודה. לפיכך, רציתי במספר מילים לתאר בפניכם את השינויים וההתפתחויות אשר מתרחשים בימים אלו באגודה.

החזון של האגודה נשאר כשהיה, ואף הולך ומתחזק ככל שהגוף גדל וצרכיו רבים יותר. מרכז שאיפתנו כאגודה הוא לראות את גוף המשיח מאוחד במטרותיו ובשירותו לאדון. על מנת שנוכל להיות אור לעמנו, אנו חייבים להביע אחדות אמיתית. לרבים קשה להבין כיצד יכולים אנו להיות מאוחדים, כאשר דעותינו וההדגשים שלנו הנם כה שונים. לאמיתות של דבר לא קשה להביע אחדות, שכן יש לכולנו מכה משותף די רחב אשר עליו אנו יכולים להתבסס. ובאשר לדעותינו השונות, גם זה לא יקשה אם נהיה חזקים בדעותינו אך גמישים ביחסינו עם אלה אשר אינם רואים את הדברים כמונו. אין אנו

כנס שבועות

לקרן "ההדית" על מנת שיוכלו לקחת חלק בעזרה לנזקקים בכל רחבי הארץ. הילדים הסתובבו בפנים מעוטרות בצוירים מעשה ידי מישי גולדברג וקבוצת המתנדבים של YWAM. יצוק עוזו ריתק בסיפוריו את הילדים הרבים שהתאספו סביבו ולאחר מכן חילק להם "צמר גפן מתוק" ("שערות סבתא").

גוף המשיח בארץ גדל ומתפתח ואנו מודים לאדון על כל הזדמנות שיש לנו לחגוג ביחד, להלל את האדון ולהיות אחד בו. ברצוננו גם להודות לאנשי מושב יד השמונה שפתחו את ביתם עבורינו, לחן שתרם שעות רבות מזמנו החופשי בעזרה בסידור המקום, לצ'רלי ולרבקה קריסטי ולקבוצת YWAM שהיו נכונים לכל עבודה ומשימה.

כנס שבועות ביד השמונה

טלי עבאדי

"...שמחתי באומרים לי בית ה' נלך. עומדות היו רגלינו בשערירך ירושלים. ירושלים הבנויה כעיר שחבורה לה יחדיו, ששם עלו שבטים, שבטי-יה, עדות לישראל, להודות לשם ה'." (תהלים קכ"ב 4-1).

בקריאת מזמור זה פתח המנחה בועז פסטמן את המפגש המשותף המסורתי של כנס שבועות. קהילות רבות עלו למושב יד השמונה כדי להודות לשם ה' ביחד. כבר בשעה 9:00 החלו ראשוני המאמינים להגיע, והמקום נתמלא במהירות בקולות צהלה של ילדים ומבוגרים ששמחו שוב על ההזדמנות להתחברות עם אחים מכל הארץ. כ-600 מאמינים מכל רחבי הארץ הגיעו לכנס והשטח הפך לערבוביה של צבעים וקולות, עדות לכך שהגוף אומנם מגוון ושונה אולם באדון אחד אנחנו.

ג'וני חורי נשא מסר קצר מהכתובים והשווה את הביכורים הפיזיים שניתנו לאלוהים לביכורים הרוחניים שעלינו לתת לו.

קהילות רבות הגישו ביכורים לאדון בשירה ובריקודים. זכינו לחוויות אומנותיות של ממש עם אלישבע שומרון ומקהלתה בהלל עברי, מרים שטרן בריקוד בלט, קבוצת הרקדניות ממזרח גרמניה, משפחה מזמרת מניו-זילנד שהפליאה בהרמוניה קולית, ואחרים. ארתור גולדברג עודד את המשתתפים לתרום

"קול שופר": ביטאון ראשון של יהודים משיחיים במדינת ישראל

ובמילים אחרות, בן-מאיר ופוליאק ציפו לימים חדשים שבהם תפקידים ההנהגה הרוחנית של קהילות הגויים ילכו ויפחתו, ובמקביל לכך המאמינים בישוע מתוך עם-ישראל יתפשו בהדרגה מקום מרכזי בעולם בהוראת דרך הכתובים. בהמשך לכך, למשל, הם גם כתבו בעיתונם שיהודים משיחיים צריכים לשמור את קדושת השבת ולקיים ביום השבת את אסיפות התפילה שלהם, שכן "מי שמזלזל בקדושת השבת הריהו בעצם כופר במציאות הקב"ה". מסתבר אפוא שבאותם ימים דבר זה של שמירת השבת עדיין לא היה מובן מאליו לכולם, כפי שהוא טבעי עבורנו היום בארץ. באותם ימים חשבו עדיין רבים לנכון לשמור את יום ראשון כיום המקודש.

מעניין לשים לב למודעה אחת ויחידה שהתפרסמה בגיליון זה. במודעה זו נאמר כדלהלן: "יהודים משיחיים בחיפה וסביבתה יהיו מעונינים לדעת כי בחיפה ישנו בית כנסת ליהודים משיחיים. התפילות מתקיימות בערב שבת בשעה חמש וחצי אחה"צ, וביום השבת בשעה עשר בבוקר. הכתובת: רחוב מאיר 41, חיפה, בבניין בית התפילה של המלחים הסקנדינביים. אלה שאינם הולכים לאסיפות אחרות, או המבקשים בית-כנסת שאווירתה היא יהודית-משיחית, מוזמנים לבוא". אם נשים לב לכתובת שמזכרת כאן, הרי שזהו המקום שבו נמצא היום בית האבות המשיחי "אבן העזר" בחיפה, שנבנה על הריסות בית תפילה של הטמפלרים הגרמניים, ואשר מאוחר יותר שירת מלחים סקנדינביים בהנהגת הכומר הנורבגי פר פיי הנסן (Per Faye Hansen).

מלכתחילה נועד "קול שופר" לצאת-לאור אחת לחודשיים אולם חזון זה לא יצא לפועל כמתוכנן. רק הגיליון הראשון הספיק לראות אור. למעשה עברו כשבע שנים עד שהופיע ביטאון אחר של יהודים משיחיים בארץ.

גרשון נראל

בסתיו 1953 (תשרי, תשי"ד) יצאה-לאור בחיפה חוברת ראשונה של "קול שופר" – ביטאון יהודי משיחי. העורך היה משה עמנואל בן-מאיר, אישיות מוכרת בחוגי היהודים המשיחיים בארץ עוד מימי המנדט הבריטי. בשנות השלושים תפקד בן-מאיר כמזכיר "חברת האחוזה הארצי-ישראלית ליהודים משיחיים", ואילו בשנות הארבעים מילא את אותו התפקיד במסגרת אותו הארגון ששינה את שמו ל"הסתדרות היהודים המשיחיים בארץ-ישראל והמזרח הקרוב".

בדברי המבוא של העורך לקורא נאמר שעיתון זה בא למלא צורך דחוף של יצירת קשר בין היהודים תלמידי ישוע שהיו מפוזרים ברחבי הארץ ולא הכירו האחד את השני. רבים מהם הסתירו את אמונתם בישוע שהייתה בגדר סוד הגלוי רק לקב"ה. כלומר, "קול שופר" בא כדי לעודד את היהודים המשיחיים בכל מקום ולהביא, כנאמר שם, "לידי חיסול המחתרת העלובה". באותם ימים היה פחד עמוק אצל רבים מהמאמינים מפני חרם חברתי וכלכלי של הסביבה, בדומה למצב ששרר בקהילות היהודיות בגולה לאורך מאות שנים. אם נשווה את מצב המאמינים הראשונים במדינה למצבנו היום, כיובל שנים לאחר מכן, אנו יכולים לומר בבירור שאיננו מרגישים כלל שאנו חיים במחתרת. יתכן שחלק מהעולים החדשים בינינו עוד חשים כך, אך רוב רובנו איננו מסתירים את אמונתנו, אלא להפך, אנו וגם ילדינו מדברים בגלוי ובכל מקום על ביטחוננו ותקוותנו בישוע הגואל והאדון.

לדברי בן-מאיר עיתון זה נקרא "קול שופר" מהסיבות הבאות: "השופר מוציא קולות של תקיעה, של שברים, של שברים-תרועה, ושל תרועה ותקיעה גדולה. 'קול שופר' ישמיע את כל הקולות האלה. יהיו בו מאמרים שהם בבחינת שברים אשר ידונו בצד השלילי שבחינו; מאמרים בבחינת שברים תרועה אשר ידונו בצד השלילי והחיובי יחד, מצב שבעצמו אינו רע ואינו טוב אך אינו מזיק; מאמרים בבחינת תרועה ותקיעה גדולה הדנים בישועת ה', באהבתו ובחסדיו, ואשר יטיפו לתשובה, אמונה וחי ניצחון".

כותב אחר בעיתון, אברהם בן-שרגא (פוליאק), קרא למאמינים בארץ "להניף את דגלו המלכותי של המשיח בישראל ולהכריז את ביאתו השנייה. הקהילה הגויית הולכת וספה, וחסד ה' עומד לחזור לעם בריתו העתיק".

דו"ח הכנס הארצי של מנהיגי קהילות משיחיות

הדיון וההתחברות. האמת הייתה, שחבל היה להיפרד. הרושם החיובי ממלא את ליבי עד היום, וגדלה לה תקוותנו כי למרות כל המכשולים והקשיים שבינינו, ניכר שגוף המשיח בארץ מתבגר אט-אט באופן רוחני. התבגרות זו באה לידי ביטוי ביכולתנו להבחין בין עיקר לתפל, ביכולתנו לראות את המשיח באחינו, שאולי שונה מאיתנו אך ניכר שהוא אוהב את האדון וחפץ לשרתו בנאמנות, ביכולתנו להתאחד סביב אדונו מכל רחבי הארץ, לעמוד יחד עימו מחוץ למחנה ולשרתו.

מודים אנו לאל על כך שהשתמש גם ברדיפה זו לטובת בנין גוף המשיח בארץ. נושא הכנס, שהיה הפקת לקחים מהרדיפה האחרונה, העלה נקודות מעשיות רבות שבוודאי נתנו חומר למחשבה ולעשייה לכולנו.

על אווירת הניצחון שיש בקרבנו אנו מודים לאל. בטוחים אנו שגם בעתיד יעמוד ה' בעזרנו ויובילנו מכבוד לכבוד במשיח ישוע אדונינו – אמן.

דניאל יהב

ב-5 במרץ '99 התכנס פורום מנהיגי הקהילות הארצי בבאר-שבע. בירת הדרום נבחרה באופן יוצא דופן לארח את הכנס הארצי בעקבות גלי ההתקפה, שניתכו על הקהילה המקומית על-ידי גורמים חרדים משולהבים שהונהגו ע"י רב העיר.

הוועד הארצי של הכנס רצה להביע בדרך זו את אחדותנו ותמיכתנו באחינו ואחיותינו היקרים. כוונתנו הייתה לעודד, ולחזק את ידי אמונתם ברוח האדון שקרָאנו בדברו להתעודד, ולהביט זה על זה ולשחרר אותנו לאהבה ולמעשים טובים.

הקהילה המקומית קיבלה אותנו באחוות אחים נוגעת ללב. נוכחות האדון הייתה כה מוחשית ונפלאה עד שנתמלא בנו הפסוק "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד ... כי שם ציווה ה' את הברכה, חיים עד העולם."

אחדות הלבבות ורצוננו המשותף להשתחוות לפני האדון זכו לברכתו. ההלל עלה כקטורת בשמים וכריח ניחוח לפנינו, כך גם התפילות, העדויות, המסר,